

P7_TA(2011)0080

Innovatív finanszírozás globális és európai szinten

Az Európai Parlament 2011. március 8-i állásfoglalása a globális és európai szintű innovatív finanszírozásról (2010/2105(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a 2010. június 17-i Európai Tanács következtetéseire és a 2009. december 11-i Európai Tanács következtetéseire,
- tekintettel az ECOFIN-Tanács 2010. október 19-i ülésének jegyzőkönyvére és az abban idézett Európai Tanácsnak szóló jelentésre,
- tekintettel a belga elnökség programjára, és különösen az innovatív finanszírozásról szóló javaslatokra,
- tekintettel a pénzügyi műveletekre vonatkozó adókról – működőképessé tételükről szóló, 2010. március 10-i állásfoglalására¹,
- tekintettel a pénzügyi, gazdasági és szociális válságról szóló, 2010. október 20-i állásfoglalására²,
- tekintettel az európai felügyeleti hatóságokról szóló, 2010. szeptember 22-i állásfoglalására,³ és különösen az Európai Biztosítás- és Foglalkoztatóinyugdíj-hatóságról szóló 2010. szeptember 22-i állásfoglalására⁴, az Európai Bankfelügyeleti Hatóságról szóló 2010. szeptember 22-i állásfoglalására⁵, az Európai Értékpapír-piaci Felügyeleti Hatóságról szóló 2010. szeptember 22-i állásfoglalására⁶, és az a pénzügyi rendszer közösségi makroprudenciális felügyeletéről és az Európai Rendszerkockázati Testület létrehozásáról szóló 2010. szeptember 22-i állásfoglalására⁷,
- tekintettel a globális és európai szintű innovatív finanszírozásról szóló bizottsági szolgálati munkadokumentumra (SEC(2010)0409) és a pénzügyi szektor megadóztatásáról szóló bizottsági közleményre (COM(2010)0549), valamint az azt kísérő személyzeti munkadokumentumra (SEC(2010)1166),
- tekintettel a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekről, a központi szerződő felekről és a kereskedési adattárakról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatra (COM(2010)0484),
- tekintettel a Bizottság bankszanálási alapokról szóló közleményére (COM(2010)0254),

¹ HL C 349. E, 2010.12.22., 40. o.

² Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0376.

³ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0336.

⁴ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0334.

⁵ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0337.

⁶ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0339.

⁷ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0335.

- tekintettel a G20-ak Washingtonban, 2008. november 15-én és Londonban, 2009. április 2-án kiadott nyilatkozatára és a 2009. szeptember 25-i pittsburgi G20 csúcs vezetői nyilatkozatára,
 - tekintettel az IMF a pénzügyi szektor megadóztatásáról szóló, G20-aknak címzett 2010-es jelentésére,
 - tekintettel az OECD Szakszervezeti Tanácsadó Bizottságának „A pénzügyi tranzakciókra kivetendő adó paraméterei és a globális közjavak és az erőforrások közötti hézag az OECD-ben, 2010–2020” című, 2010. február 15-i dokumentumára,
 - tekintettel az „Elefánt a porcelánboltban: valamit tenni kell a bankokkal” című 2010-es OECD-jelentésre,
 - tekintettel az Osztrák Gazdaságkutató Intézet (WIFO) „Egy pénzügyi tranzakciókra kivetendő általános adó: indokok, bevételek, megvalósíthatóság és hatások” című, 2008. márciusi tanulmányára,
 - tekintettel a Foundation for European Progressive Studies „Pénzügyi tranzakciókra kivetendő adók: szükséges, megvalósítható és kívánatos intézkedések” című, 2010. márciusi dokumentumára,
 - tekintettel a Centre for Economic Policy Research „A pénzügyi tranzakciókra kivetendő adó hasznai” című, 2008. decemberi tanulmányára,
 - tekintettel a Bizottság „Állami támogatási értesítő – Jelentés a pénzügyi szektornak nyújtott válságkezelési támogatással kapcsolatos aktuális fejleményekről” című jelentésére (COM(2010)0255),
 - tekintettel a Notre Europe „Egy minden eddiginél kevesebb szén-dioxidot termelő Unió? Útban az éghajlatváltozás elleni jobb európai uniós adózás felé” című tanulmányára,
 - tekintettel az ENSZ közgyűlése magas szintű plenáris ülésének „Az ígéret betartása: egyesülve a millenniumi fejlesztési célok elérése érdekében” című 2010. szeptemberi záródokumentumára,
 - tekintettel a fejlődés innovatív finanszírozásával foglalkozó vezető csoport hetedik plenáris ülésének 2010. januári, santiagoói nyilatkozatára,
 - tekintettel a fejlesztési célú nemzetközi pénzügyi tranzakciókkal foglalkozó munkacsoport szakértői bizottságának „A szolidaritás globalizálása: érvek a pénzügyi adók mellett” című 2010-es jelentésére,
 - tekintettel eljárási szabályzata 48. cikkére,
 - tekintettel a Gazdasági és Monetáris Bizottság jelentésére, valamint a Fejlesztési Bizottság és az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményére (A7-0036/2011),
- A. mivel 2007-ben az eddig példa nélküli globális pénzügyi és gazdasági válság a globális pénzügyi rendszer szabályozási és felügyeleti keretének jelentős működési zavaraira világított rá, amelyek a szabályozatlan pénzügyi piacok, a túlzottan összetett termékek

és a nem átlátható jogrendszerek együtteseként írhatók le; mivel Európának átláthatóbb és hatékonyabb pénzügyi piacokra van szüksége,

- B. mivel a szabad piacok képezik világszerte a jólét megteremtésének alapját, és mivel a piacgazdaság és a szabad kereskedelem teremt jólétet, és emeli ki az embereket a szegénységből,
- C. mivel a világgazdaságban a pénzügyi tranzakciók volumenének az utóbbi évtizedben végbement látványos növekedése – ez a volumen 2007-ben a világ névleges GDP-jénél 73,5-ször magasabb szintet ért el, főként a származékos piac fellendülésének betudhatóan – a pénzügyi tranzakcióknak és a reálgazdaság szükségleteinek az egymástól való egyre nagyobb eltávolodását példázza,
- D. mivel a pénzügyi szektor erőteljesen támaszkodik olyan kereskedelmi rendszerekre – mint például a nagyfrekvenciájú kereskedelemre (HFT) –, amelyek célja főként a rövid távú nyereségszerzés, és amelyek esetében fennáll a jelentős mértékű tőkeáttétel kockázata, ami a pénzügyi válság egyik fő oka volt; mivel ez a részvényárfolyamok és a nyersanyagárak szélsőséges áringadozásához és alapvető árszintjüktől való tartós eltéréséhez vezetett,
- E. mivel az üzleti vállalkozások, kormányok és magánszemélyek azon képessége, hogy hiteleket vehessenek fel és egymásnak kölcsönöket nyújthassanak, a globális gazdaság kulcsfontosságú eleme; mivel a pénzügyi válság rávilágított a nemzetközi tőkepiac kedvezőtlen tulajdonságaira; mivel ezért meg kell teremteni az egyensúlyt a pénzügyi stabilitás megőrzését támogató lépések megtételének szükségessége és a bankok azon képességének megőrzése között, hogy a gazdaságot hitellel látják el,
- F. mivel a 2008-ban Washingtonban és a 2009-ben Pittsburghben tartott G20-csúcstalálkozókon megállapodás született arról, hogy a pénzügyi piacok szabályozási rendszereinek és a felügyeletnek a megerősítését célzó reformokat hajtanak végre annak érdekében, hogy a pénzügyi intézmények vállalják a maguk méltányos részét a zavarral kapcsolatos felelősségből,
- G. mivel a válság költségének fő részét egyelőre az adófizetők viselték, akiknek a pénzt a kormányok a világ számos részén használták a magánbankok és egyéb pénzügyi intézmények megmentésére; mivel egyre nagyobb az igény az iránt, hogy azok a pénzügyi intézmények és érdekelt felek is járuljanak hozzá tisztességesen a költségekhez, amelyek éveken át túlzott részvényhozamok és éves nyereségrészeselek kedvezményezettjei voltak, és a globális vállalati eredmények nagyobb hányadát adták,
- H. mivel az EU-ban különösen a mentőövek költsége súlyosbította és felgyorsította államháztartási és adósságválságot, amely nem várt terheket rótt az állami költségvetésekre, és súlyosan veszélyeztette a munkahelyteremtést, a jóléti állam ellátásait, valamint az éghajlatváltozással és környezetvédelemmel kapcsolatos célkitűzéseket,
- I. mivel a pénzügyi piacokon a rövid távú érdekek előtérbe helyezése és a spekuláció az európai államkötvénypiacon fontos súlyosbító tényezője volt 2009–2010-ben az euróövezet költségvetési hiányokkal kapcsolatos válságának, és nyilvánvalóvá tettek a pénzügyi szektor hátrányai és az államháztartások fenntarthatóságának garantálásával

kapcsolatos problémák közötti szoros összefüggéseket túlzott költségvetési hiány, illetve az állami és magánadósság növekedései idején,

- J. mivel a Stabilitási és Növekedési Paktum jelenlegi formájának hatástalansága és a tagállamok eltérő versenyképessége indította el az európai gazdasági kormányzásról jelenleg folyó vitát, amelynek fő komponenseit a Stabilitási és Növekedési Paktum – főként annak megelőző része – erősítésére, az elkerülhetetlen strukturális reformok további késedelmek nélküli bevezetésére, valamint az igazságos adózás védelme érdekében az összehangolt adópolitikákra és az adóelkerülés, adócsalás és adókikerülés elleni küzdelem összehangolására irányuló intézkedéseknek kell képezniük, párhuzamosan az adóterheknek a munkaerő irányából a tőke, valamint a súlyos negatív externáliákkal járó tevékenységek felé történő, fokozatos áthelyezésével,
 - K. mivel a válság rávilágított az új, szélesebb adózási körtől származó, tisztességes és fenntartható bevételek szerzésének szükségességére az adócsalással kapcsolatos meglévő jogszabályok érvényesítése és hatékonyságuk annak biztosítását célzó növelése érdekében, hogy a költségvetési konszolidáció hatékonyan párosuljon hosszú távú gazdasági fellendüléssel és az államháztartások fenntarthatóságával, a munkahelyteremtéssel és a társadalmi integrációval, amelyek az EU 2020 napirendjének fő prioritásai,
 - L. mivel a jelenlegi válságból eredő súlyos költségvetési korlátok éppen egy olyan időszakban jelentkeznek, amikor az EU globális szinten rendkívül fontos kötelezettségeket vállalt, főként az éghajlat-változási célok, a millenniumi fejlesztési célok és a fejlesztési támogatás, és különösen a fejlődő országok éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodása és annak enyhítése kapcsán,
 - M. mivel az Európai Tanács 2010. június 17-én kijelentette, hogy az EU-nak vezető szerepet kell vállalnia a pénzügyi intézményekre kivetett illetékek és adók rendszereinek bevezetésével kapcsolatos globális megközelítés létrehozására irányuló erőfeszítésekben, és sürgette a globális pénzügyi tranzakciókra kivetendő adó (FTT) kérdésének megvizsgálását és további kidolgozását,
 - N. mivel az Európai Parlament már felkérte a Bizottságot a pénzügyi tranzakciókra kivetendő globális adó hatásvizsgálatának elvégzésére és kedvező hatásainak elemzésére, és ezért úgy határozott, hogy az elemzés eredményeinek kézhez vételéig nem tesz további lépéseket,
1. tudomásul veszi a Bizottságnak a 2010. március 10-i parlamenti állásfoglalásban a Bizottsághoz intézett, a pénzügyi tranzakciókra globális és uniós szinten kivetendő adóról szóló megvalósíthatósági tanulmány elkészítésére vonatkozó felhívásban foglalt teljesítésére irányuló, eddig végzett munkáját; hangsúlyozza az átfogó hatásvizsgálat szükségességét, és kéri, hogy a pénzügyi szektor adóztatásáról szóló bizottsági közleményben bejelentettek szerint 2011 nyarára hozzák nyilvánosságra a hatásvizsgálat eredményét és az esetleges konkrét javaslatokat; hangsúlyozza, hogy az említett adó bevezetési eljárását egy az uniós pénzügyi tranzakciós adóra vonatkozó, kiegyensúlyozott és alapos megvalósíthatósági tanulmány alapján kell alkalmazni;
 2. hangsúlyozza, hogy a meglévő adózási eszközök kulcsainak és alkalmazási körének növelése, valamint az állami kiadások további csökkentése nem jelenthet sem

elégleges, sem fenntartható megoldást az európai és globális szinten meglévő fő kihívások kezelésére; hangsúlyozza, hogy e kihívások kezelésekor és új finanszírozási rendszerek megvitatásakor az egyik legfontosabb feladat az európai versenyképesség és gazdasági növekedés erősítését szolgáló eszközök megteremtése;

3. hangsúlyozza, hogy egy megfelelően működő egységes piac az Unió legfőbb fegyvere a globális és versengő világszintén, továbbá az európai növekedés fő hajtóereje; hangsúlyozza, hogy a középpontba a belső piac erősítését és azt kell helyezni, hogy megtalálják a nemzeti és európai erőforrások okosabb elköltésének módjait a költségvetési reform holisztikusabb, a költségvetés bevételi és kiadási oldalát egyaránt lefedő felfogása révén; rámutat, hogy a kiadásokat eredményességre törekvő módon kell végrehajtani, a költségvetés végrehajtása új pénzügyi eszközeinek pedig intelligensnek, integráltnak és rugalmasnak kell lenniük;
4. hangsúlyozza, hogy a belső piac megmaradt akadályainak megszüntetése a legjobb módszer a működő, valós növekedési szakpolitikák előmozdítására; megjegyzi, hogy a vizsgálatok tanúsága szerint évente akár 200–300 milliárd EUR is megtakarítható lenne, ha a négy szabadság valamennyi akadályja megszűnne;
5. hangsúlyozza az egységes piac újraindításának fontosságát, és rámutat, hogy az EU-nak meg kell alkotnia és ténylegesen végre kell hajtania a belső piacra vonatkozó közös szabályokat ahhoz, hogy az a strukturális növekedés közvetítője lehessen; hangsúlyozza, hogy az erőfeszítéseket az európai gazdaság hajtóerejére, azaz Európa 20 millió üzleti vállalkozására, különösen a vállalkozók és más alkotó szellemiek által működtetett kis- és középvállalkozásokra kell összpontosítani;
6. hangsúlyozza, hogy az Európai Unió legjelentősebb ereje a mérete, és ezt teljes mértékig hasznosítani kell ez egységes piacban rejlő lehetőségek kihasználásával, valamint az uniós költségvetés pénzeszközeinek azzal a céllal történő felhasználásával, hogy növeljék a közszektor a növekedés motorjainak ösztönzésére irányuló erőfeszítései hozzáadott értékét;
7. hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak olyan átfogó beruházási stratégiát körvonalazó közös stratégiai keretet kell elfogadnia, amely az Európa 2020 céljait és célkitűzéseit beruházási prioritásokba ülteti át, azonosítva a kohéziós politika által támogatott beruházási hatás maximalizálása érdekében szükséges kiemelt célokhoz, vezérprojektekhez és reformokhoz kapcsolódó beruházási igényeket;
8. hangsúlyozza, hogy az innovatív finanszírozási eszközök fő előnye kettős hasznuk, mivel egyidejűleg képesek fontos politikai célok eléréséhez hozzájárulni, mint amilyen például a pénzügyi piac stabilitása és átláthatósága, illetve jelentős bevételszerzési lehetőséget kínálni; ezzel összefüggésben kiemeli, hogy egyidejűleg figyelembe kell venni ezen eszközöknek a pénzügyi szektor által keltett negatív externáliákra gyakorolt hatását is;

A pénzügyi szektor megadóztatása

9. emlékeztet arra, hogy az Európában az adóelkerülés és adócsalás okozta kárt évente 200–250 milliárd EUR közötti összegre becsülik; ezért úgy ítéli meg, hogy az adócsalás szintjének mérséklése az adók emelése nélkül segítené az államadósság csökkentésében; ezzel összefüggésben rámutat, hogy az innovatív finanszírozás

eredményeként fokozódnának a tagállamok, az Unió és a nemzetközi közösség az adóelkerülés és adócsalás, valamint a jelentős költségvetési hatással járó jogellenes tőkekiáramlás más formái elleni küzdelmet célzó erőfeszítései;

10. hangsúlyozza, hogy a válság utóhatásai közepette az EU-nak arról kell meggyőznie polgárait, hogy a szándékai és eszközei is megvannak ahhoz, hogy a hosszú távú gazdasági fellendülés garantálása érdekében a költségvetési konszolidációs stratégia és a gazdaságélénkítést célzó szakpolitikák kiegyensúlyozott kombinációját kövesse;
11. úgy véli, hogy noha a közelmúltban jelentős előrelépések történtek szabályozási és felügyeleti oldalon is, az Unió pénzügyi szektorral kapcsolatos megközelítéséből hiányzik az adópolitikai dimenzió;
12. üdvözlöi, hogy a Bizottság felismert azt, hogy a pénzügyi szektor adóztatása nem elégséges, különösen amiatt, hogy a legtöbb pénzügyi szolgáltatás mentes a HÉA alól, és innovatív pénzügyi intézkedésekre szólít fel annak érdekében, hogy több pénzt szedjenek be ettől a szektortól, és hozzájáruljanak ahhoz, hogy az adózás terhét levegyék a dolgozók válláról;
13. úgy véli, hogy a pénzügyi tranzakciókra kivetendő globális adó bevezetése hozzájárulhat a pénzügyi piacok rendkívül káros kereskedelmi modelljeinek kezeléséhez, mint amilyen például a rövid távú és automatizált nagyfrekvenciájú kereskedelem, valamint a spekuláció visszaszorításához; hangsúlyozza, hogy a pénzügyi tranzakciókra kivetendő globális adó ezáltal javíthatná a piaci hatékonyságot, fokozhatná az átláthatóságot, csökkenthetné a szélsőséges áringadozást, és olyan ösztönzőket teremthetne, amelyek a reálgazdaság számára hozzáadott értéket nyújtó hosszú távú befektetésekre készítenék a pénzügyi szektort;
14. hangsúlyozza a pénzügyi tranzakciókra kivetendő alacsony kulcsú globális adóra vonatkozó, aktuális bevételi becsléseket, amely nagy adóalapjával uniós szinten közel évi 200 milliárd EUR-t, globális szinten pedig 650 milliárd USD-t hozhatna; úgy véli, hogy ezzel a pénzügyi szektor jelentősen hozzájárulna a válság költségeihez és az államháztartások fenntarthatóságához;
15. tudomásul veszi a pénzügyi tranzakciókra kivetendő globális adóról folyó vita alakulását és az adó megvalósíthatóságának, hatékonyságának és eredményességének egyre eltérőbb értékelését, illetve a pénzügyi tevékenységekre kivetendő adó (FAT) körül kialakuló vitát, de megjegyzi, hogy a G20 egyelőre nem volt képes értelmes közös kezdeményezéseket támogatni ezzel a kérdéssel kapcsolatban; felszólítja a G20 vezetőit, hogy gyorsítsák fel a pénzügyi tranzakciókra kivetendő globális adó minimális közös elemeire vonatkozó megállapodással kapcsolatos tárgyalásokat, és adjanak útmutatást a szóban forgó adóztatási módok kívánt jövője tekintetében;
16. támogatja a pénzügyi tranzakciók megadóztatását, ami a spekuláció csökkentése révén javítaná a piac működését, valamint segítené a globális közjavak finanszírozását és az államháztartási hiányok csökkentését; úgy véli, hogy a pénzügyi tranzakciókra vonatkozó adó bevezetésének a lehető legszélesebb alapokon kell nyugodnia, és hogy az EU-nak támogatnia kell a pénzügyi tranzakciókra kivetendő adó globális szinten történő bevezetését; ennek hiányában az EU-nak első lépésként európai szinten kell megvalósítania a pénzügyi tranzakciókra kivetendő adót; felszólítja a Bizottságot, hogy késlekedés nélkül készítsen megvalósíthatósági tanulmányt, figyelembe véve a

világszerte egyenlő versenyfeltételek biztosításának szükségességét, valamint tегyen konkrét jogalkotási javaslatokat;

17. rámutat, hogy a pénzügyi szektor uniós és globális szintű megadóztatásának lehetőségeit vizsgálva figyelembe kell venni a tagállami szintű ágazati tranzakciós adók bevezetésének tanulságait;
18. hangsúlyozza továbbá, hogy a pusztán spekulatív tranzakciók más jogrendszerekbe való átáramlása kevés káros hatással járna, de lehetséges, hogy hozzájárulna a piac hatékonyságának növekedéséhez; hangsúlyozza továbbá, hogy nem minden spekulációnak tekintett intézkedés ítélandó el, mivel a kockázatvállalás bizonyos formái növelhetik az uniós pénzügyi piacok stabilitását;
19. hangsúlyozza, hogy a központosított európai piacon a klíring- és elszámolási szolgáltatások elősegíthetik a pénzügyi tranzakciókra kivetendő uniós adó igazgatási szempontból olcsó és egyszerűen végrehajtható bevezetését; emlékeztet azonban arra, hogy a pénzügyi tranzakciókra kivetendő adó technikai aspektusainak tervezésekor szem előtt kell tartani a pénzügyi ágazat globális és összefonódó jellegét,
20. tudomásul veszi a közelmúltban kiadott bizottsági közleményt, mint a kérdés kezelése felé tett első lépést; álláspontja szerint a pénzügyi tranzakciókra kivetendő uniós szintű adó esetleges előnyei és/vagy hátrányai vonatkozásában a bizonyítás terhe és a hatásvizsgálat elvégzésének feladata a Bizottságra hárul;
21. tudomásul veszi, hogy a Bizottság közelmúltbeli közleménye a pénzügyi szektor adóztatásának különböző lehetőségei hatásvizsgálatát jelenti be, és felszólítja a Bizottságot, hogy megvalósíthatósági tanulmányában foglalkozzon a tranzakciók és a bevételek földrajzi aszimmetriájával is, valamint egy lépcsős vagy differenciált kulcs lehetőségével, amely az eszközkategórián, az adóteher-eloszláson, az érintett szereplő jellegén vagy a tranzakció egyes típusainak rövid lejáratú és spekulatív jellegén alapulna; felkéri a Bizottságot, hogy minden rendelkezésre álló kutatást használjon fel;
22. felhívja a Bizottságot, hogy megvalósíthatósági tanulmányában elemezze a pénzügyi tranzakciókat terhelő uniós adó különböző lehetőségeit azok hatásaival együtt, beleértve a gazdaság és a társadalom számára a jelenleg súlyos piactorzulásokat okozó, spekulatív pénzügyi tranzakciók mértékének visszaszorulásán keresztül jelentkező előnyöket;
23. hangsúlyozza, hogy a pénzügyi tranzakciókra kivetendő adónak a lehető legnagyobb alappal kell rendelkeznie, hogy a pénzügyi piacokon garantáltak legyenek az egyenlő versenyfeltételek, és a tranzakciók ne terelődjenek a kevésbé átlátható eszközök irányába; ezért úgy véli, hogy a Bizottság megvalósíthatósági tanulmányának vizsgálnia kell a pénzügyi eszközökkel végzett, így a tőzsdén forgalmazott minden azonnali tranzakcióra, és a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekre; rámutat, hogy a pénzügyi tranzakciókat terhelő uniós adónak a különböző kereskedési helyszínektől függően eltérő kulcsokkal történő bevezetése tovább fokozhatja a piaci stabilitást azzal, hogy pozitív ösztönzőket hoz létre a pénzügyi szereplők számára a tőzsdén kívüli ügyletektől az átláthatóbb és szabályozott kereskedési helyek felé történő elmozdulásra;
24. ezzel összefüggésben üdvözli a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekre és a fedezetlen

eladásra vonatkozó közelmúltbeli bizottsági javaslatokat, amelyek minden tőzsdén kívüli származékos ügylet tekintetében kifejezett központi elszámolási és kereskedési tárházi követelményeket szabnak meg, technikai szempontból megvalósíthatóvá téve a pénzügyi tranzakciókra kivetendő, széles alapú uniós adó végrehajtását;

25. ragaszkodik annak meghatározásához, hogy az adót végső soron ki fogja viselni, mivel az adót rendszerint áthárítják a fogyasztóra, akik ebben az esetben a lakossági befektetők és a magánszemélyek lesznek; hangsúlyozza a mentességekre és küszöbökre vonatkozó átfogó szabályok szükségességét ennek megakadályozására;
26. üdvözli az IMF legújabb – a Bizottság által is támogatott –, a banki eszközökre kivetendő adóra vonatkozó javaslatait, amelyek minden országnak lehetővé tennék, hogy a GDP 2–4%-ának megfelelő lefölözést vessen ki a jövőbeni válságrendezési mechanizmusok finanszírozására; úgy gondolja, hogy a banki lefölözéseknek arányosnak kell lenniük az érintett hitelintézetnek a rendszer egésze szempontjából fennálló jelentőségével és az adott tevékenységhez társuló kockázat mértékével;
27. megjegyzi, hogy a banki illetékek, a pénzügyi tevékenységekre kivetendő adó és a pénzügyi tranzakciókra kivetendő globális adó eltérő gazdasági célokat szolgálnak, és bevételtermelő képességük is eltérő; hangsúlyozza, hogy mivel a banki lefölözések mérlegtételeken alapulnak, nem képesek betölteni a pénzügyi spekuláció visszaszorításának és az árnyékbanki tevékenységek további szabályozásának szerepét; ezért hangsúlyozza a pénzügyi felügyeleti mechanizmusok és az átláthatóság fontosságát a pénzügyi rendszer rugalmasságának és stabilitásának fokozása érdekében;
28. tudomásul veszi a pénzügyi tevékenységekre kivetendő adóra vonatkozó IMF-javaslatot és a Bizottság arra vonatkozó közelmúltbeli kötelezettségvállalását, hogy elvégzi az ebben rejlő lehetőségek átfogó hatásvizsgálatát; hangsúlyozza, hogy a pénzügyi tevékenységekre kivetendő adó leginkább egy a bevételt a középpontba állító, a pénzügyi ágazatot célzó adózási eszköz, amely lehetővé teszi a gazdasági járadékokból és a túlzott kockázatvállalásból eredő nyereség megadóztatását, és így megoldás lehet a pénzügyi szektor jelenlegi HÉA-mentességére;
29. tisztában van a pénzügyi szektor megadóztatásából nemzeti és európai szinten egyaránt keletkező pótlólagos bevételekkel való gazdálkodás különböző lehetőségeivel; hangsúlyozza, hogy meg kell oldani a pénzügyi tranzakciókra kivetendő globális adó révén beszédett bevételek felhasználási céljainak kérdését, és a pénzügyi szektor további megadóztatása indokainak az adófizetők számára történő megfelelő bemutatása érdekében a különböző lehetőségek értékelését és rangsorolását az innovatív finanszírozásról folyó átfogó vita lényeges elemének kell tekinteni; hangsúlyozza, hogy globális jellegéből eredően a pénzügyi tranzakciókra kivetendő globális adót globális politikai célok – így a fejlesztés, a szegénység visszaszorítása a fejlődő országokban és az éghajlatváltozás elleni küzdelem – finanszírozására kell fordítani; tudomásul veszi a Bizottság azon célját, hogy az uniós költségvetés volumenét innovatív finanszírozási eszközök igénybevételével növelje; meggyőződése, hogy a fent említett innovatív finanszírozási eszközök európai hozzáadott értékének megőrzése érdekében e bevételek egy részéből uniós projekteket és politikákat lehetne finanszírozni; emlékeztet rá, hogy a Bizottság közelmúltban közzétett, az uniós költségvetés felülvizsgálatáról szóló közleménye az pénzügyi

ágazat uniós megadóztatását a saját források lehetséges eredőjének tekinti; átfogó vitára hív fel az uniós intézmények, nemzeti parlamentek, az uniós érdekelt felek és a civil társadalom képviselői részvételével az említett szakpolitikákat illető választási lehetőségekről, az uniós és a nemzeti szinthez rendelendő bevételi hányadok meghatározásáról és ennek különféle elérési módozatairól; a nemzeti szinthez rendelt bevételi hányad kezelésével kapcsolatban megjegyzi, hogy minden lehetőséget mérlegelni kell, beleértve annak a lehetőségét is, hogy bevételeket különítenek el az államháztartás konszolidálására;

30. hangsúlyozza, hogy eme új adózási eszközök pénzügyi szektorba történő lehetséges bevezetését az ott jelenleg uralkodó adózási környezet összefüggéseiben kell elemezni, figyelemmel a másodlagos hatásokra és külön összpontosítva a régi és új adók szinergiáinak azonosítására;
31. tudomásul veszi a Bizottság azon célját, hogy az uniós költségvetés méretét innovatív finanszírozási eszközökkel növelje, és elismeri a magánszektorból eredő finanszírozás közpénzekkel való kiegészítésének lehetséges előnyeit; tudatában van azonban annak, hogy a függő kötelezettségek állományának növekedéséhez vezethet, ha a projektek finanszírozásához különleges célú gazdasági egységeket vesznek igénybe; ezért úgy véli, hogy az ilyen intézkedéseket teljesen átláthatóan nyilvánosságra kell hozni és azoknak megfelelő beruházási iránymutatásokkal, kockázatkezeléssel, expozíciós határértékekkel, vizsgálati és ellenőrzési eljárásokkal kell járniuk, és mindezeket demokratikusan elszámoltatható módon kell kialakítani;

Eurókötvények és európai projektkötvények

32. tudomásul veszi, hogy az eurókötvényekre egyre gyakrabban közös adósságkezelési eszközként utalnak; tudomásul veszi az erre vonatkozóan a közelmúltban benyújtott valamennyi javaslatot és kezdeményezést; felszólítja az Európai Tanácsot és a Bizottságot, hogy haladéktalanul reagáljanak a Parlament állandó válságkezelési mechanizmusról szóló, 2010. december 16-i állásfoglalásában¹ tett felhívására, hogy politikai jelzés érkezzon a jövőbeli eurókötvény-rendszer bizottsági vizsgálatának megkezdésére, ami annak megállapítását célozná, hogy milyen feltételek teljesülése mellett volna egy ilyen rendszer előnyös a résztvevő tagállamok és az euróövezet egésze számára;
33. támogatja a közös európai projektkötvények kibocsátására vonatkozó elképzelést Európa jelentős infrastrukturális szükségleteinek és strukturális projektjeinek finanszírozására az EU 2020 napirend keretében és figyelemmel a várható új uniós stratégiákra, így az energiainfrastruktúra fejlesztésére vonatkozó új stratégiára és egyéb nagyszabású projektekre; úgy véli, hogy az uniós projektkötvények garantálnák a szükséges finanszírozást és megfelelő bizalmat teremtenének ahhoz, hogy a nagyberuházási projektek magukhoz vonzhassák a szükséges támogatást, és így az állami támogatás maximális hatását szolgáló fontos mechanizmussá válnának; emlékeztet arra, hogy ha Európát fenntartható alapokra kívánjuk helyezni, akkor e projekteknek hozzá kell járulniuk gazdaságaink ökológiai átalakításához is, megteremtve a szénmentes gazdaság feltételeit;
34. hangsúlyozza, hogy az Unió költségvetését nagyobb mértékben kell igénybe venni a

¹ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0491.

beruházások ösztönzésére; hangsúlyozza, hogy a hosszú távú kereskedelmi lehetőségeket hordozó projektek esetében azt kell normává tenni, hogy az uniós pénzeszközöket a magán bankszektortal partnerségben használják fel, különösen az Európai Beruházási Bankon (EBB) és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bankon (EBRD) keresztül;

35. felszólítja a Bizottságot és az Európai Központi Bankot, hogy vizsgálják meg, hogy – különösen határokon átnyúló dimenziójú infrastruktúra-projektek esetében – a tagállamokra milyen morális kockázatok hárulnak, ha a nagy jelentőségű infrastruktúraprojektek finanszírozása uniós projektkötvényeken vagy eurókötvényeken keresztül valósul meg;

Szén-dioxid adó

36. hangsúlyozza, hogy a jelenlegi adózási modellnek a megfelelő innovatív finanszírozási eszközök használata révén teljes mértékben fel kell karolnia a „szennyező fizet” elvet az adóteher környezetszennyező, jelentős, üvegházhatást okozó gázkibocsátással járó vagy az erőforrásokat nagymértékben terhelő tevékenységekre való fokozatos áthelyezése érdekében;
37. ezért támogatja a kibocsátáskereskedelmi rendszer erősítését, valamint az energia adóztatására vonatkozó irányelv átfogó felülvizsgálatát abból a célból, hogy az energiatermékek adózásának a CO₂-kibocsátást és az energiataralmat tegyék alapvető kritériumává;
38. hangsúlyozza, hogy mindkét eszköz komoly kettős haszonnal jár, mivel egyrészt jelentősen ösztönzi a szénmentes, fenntartható és megújuló energiaforrásokra való áttérést, másrészt pedig jelentős további bevételeket biztosít; emlékeztet azonban arra, hogy a szén-dioxid adó bevezetésének fő indoka a magatartás és a gyártási struktúrák megváltoztatása, mivel a várható bevétel a termelési rendszerek fenntartható és megújuló energiaforrásokra való átállásával csökken;
39. úgy véli, hogy a szén-dioxid adó és az energia adóztatására vonatkozó irányelv felülvizsgálatának meg kell állapítania a minden tagállam számára kötelező minimumkövetelményeket, az ezen túlmenő intézkedéseket az egyes tagállamok saját belátására bízva;
40. hangsúlyozza, hogy megfelelő átmeneti időszakokat kell meghatározni a következményes kibocsátások, illetve annak megelőzésére, hogy túlzott terhet hárítsanak az alacsony jövedelmű fogyasztókra; ezen túlmenően hasznosnak tartja célzott egyedi intézkedések meghozatalát az alacsony jövedelmű háztartások javára, valamint az állami infrastruktúrába és a háztartások energiahatékonyságába történő beruházások fokozása érdekében;
41. álláspontja szerint azonban az uniós behozatalt terhelő ilyen adó bevezetése előtt alaposan meg kell vizsgálni egy globális, G-20-szintű vagy WTO-n belüli megállapodás alkalmazási körét annak érdekében, nehogy e határokon alkalmazandó kiigazító adózási eszköz egyfelől a nyersanyagok hiányát okozza, másfelől pedig megtorló intézkedéseket váltson ki harmadik országokban az uniós kivitellel szemben;
42. a feltörekvő országok növekvő energiaigényét szem előtt tartva felhívja a figyelmet

arra, hogy az EU-nak feltétlenül szüksége van olyan, megfelelő beruházásokra az energiaellátás és -hatékonyság terén, amelyek megerősítik energiainfrastruktúráját, valamint a lehető legnagyobb mértékben csökkentik gazdasága piaci ingadozásoknak való kitettségét, mivel annak adott esetben negatív következményei volnának az uniós gazdaságra és az EU 2020-as célkitűzésekre;

43. felszólítja a tagállamokat, hogy vegyék fontolóra az éghajlat-változási adóból származó bevételek elkülönítését a kutatást és fejlesztést, valamint a szén-dioxid-kibocsátás csökkentését, a globális felmelegedés elleni küzdelmet, az energiahatékonyság ösztönzését, illetve az EU és a fejlődő országok energetikai infrastruktúrájának javítását és az energiaszegénység kezelését célzó intézkedések finanszírozására; ezzel összefüggésben emlékeztet arra, hogy az ETS-irányelv szerint az uniós kibocsátás-kereskedelmi rendszer keretében a szén-dioxid-kibocsátás kereskedelméből származó bevételek legalább 50%-át az éghajlatváltozás elleni – köztük a fejlődő államokban folyó – küzdelemre irányuló intézkedésekre kell fordítani;
44. megjegyzi, hogy az energiahatékonysági intézkedések forgótőke-finanszírozási eszközei az éghajlat-változási projektek finanszírozásának innovatív módját jelentik; üdvözli egy olyan célzott pénzügyi eszköz létrehozását, amely (a magán- és közszféra közötti partnerségek – PPP-k –keretében) magánberuházókat is vonzhat, és amely az EEGP-rendelet (európai energiaipari gazdaságélénkítő program) szerinti le nem kötött pénzeszközöket venné igénybe az energiahatékonysággal és a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos kezdeményezések támogatására; kéri a Bizottságot, hogy gondosan vizsgálja meg ezen eszköz hatékonyságát és elemezze, milyen lehetőségek nyílnak arra, hogy az uniós költségvetés jövőbeli el nem költött pénzeszközeire – köztük az energiára, energiahatékonyságra és nyersanyagokra irányuló kezdeményezésekre – hasonló megközelítést alkalmazzanak;
45. tudomásul veszi az energiahatékonyság fontosságát és ezért sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy használják fel hatékonyan a strukturális alapokat az épületek – és különösen a lakóépületek – energiahatékonyságának fokozása érdekében; felszólít az EBB és egyéb közfinanszírozási szervek által nyújtott finanszírozás hatékony felhasználására, valamint az uniós és nemzeti pénzalapok, illetve egyéb támogatási formák közötti együttműködésre, amelyek az energiahatékonyságra irányuló további beruházásokat ösztönözhetnek az uniós célkitűzések megvalósítása érdekében;
46. emlékezteti a tagállamokat arra, hogy a lakásfelújításra és az energiahatékonyság növelésére irányuló szolgáltatások esetében csökkentett hűtési mértéket alkalmazhatnak;
47. úgy véli továbbá, hogy az erőforrások gazdaságos felhasználása és a zöld technológiákhoz kapcsolódó innováció rendkívül fontos a versenyképesség szempontjából;
48. hangsúlyozza, hogy – az új és innovatív adózás kifejlesztésével és végső soron bevezetésével – szükség van a környezetvédelmi és éghajlatváltozással kapcsolatos különböző tevékenységek létező és tervezett finanszírozásának, adóztatásának és támogatásának átfogó, határon és ágazatokon átnyúló értékelésére – amit a környezetvédelmi finanszírozás de Larosière-folyamatának nevezhetünk – hogy ezeket az új eszközöket megfelelőbben lehessen irányítani és meg lehessen előzni, hogy a szakpolitikák átfedjék egymást és/vagy egymással ütközzenek;

49. elismeri, hogy a szén-dioxid adó inkább a kibocsátások csökkentésének eszköze volna, és nem hosszú távú bevételforrás, mivel az eszköz eredményessége esetén ez a forrás végül kiapad;

Fejlesztésfinanszírozás

50. felhívja a tagállamokat, hogy újból erősítsék meg azt a kötelezettségvállalásukat, amelynek értelmében bruttó nemzeti jövedelmük (GNI) 0,7 %-át hivatalos fejlesztési támogatásra (ODA) fordítják; sajnálja, hogy noha minden uniós tagállam elfogadta ezt a 0,7 %-os GNI-célszámot, azt 2008-ban csak Svédország, Luxemburg, Dánia és Hollandia érte el vagy lépte túl;
51. emlékeztet arra, hogy a globális válság ellenére az Európai Unió egészében, beleértve a tagállamokat is, a fejlesztési támogatások terén továbbra is a vezető helyen áll, a világ összes segélyének 56 %-át adva, ami 2009-ben 49 milliárd EUR-t tett ki, amit megerősített az uniós kormányok azon kollektív kötelezettségvállalása, hogy 2010-re, illetve 2015-re GNI-jük 0,56%, illetve 0,70 %-át különítik el hivatalos fejlesztési támogatás céljára;
52. hangsúlyozza az összes uniós fejlesztési és humanitárius segély tekintetében a hatékony és eredményes pénzgazdálkodás alapvető fontosságát, különösen mivel a döntéshozatalban és a segély végrehajtásában részt vevő európai intézményeknek teljes egészében elszámoltathatónak kell lenniük az európai polgárok és adófizetők irányában;
53. hangsúlyozza, hogy az innovatív fejlesztésfinanszírozás kiegészítheti a hagyományos fejlesztési segélyezési mechanizmusokat, és így segítségükre lehet, hogy időben elérjék céljukat; emlékeztet arra, hogy az innovatív finanszírozásnak a fejlesztési együttműködésre fordítandó, a GDP 0,7 %-át kitevő ENSZ-célkitűzéshez képest kiegészítő jellegűnek kell lennie; hangsúlyozza, hogy az innovatív fejlesztésfinanszírozást a források változatosságának kell jellemeznie ahhoz, hogy maximális bevételi potenciált érjen el, ugyanakkor azonban ezt teljes mértékben hozzá kell igazítani az egyes országok prioritásaihoz, az adott ország erőteljes felelősségvállalása mellett; hangsúlyozza ugyanakkor, hogy a fejlődő országoknak fel kell gyorsítaniuk az adózás terén saját erőfeszítéseiket, főként az adóbeszedés és az adóelkerülés elleni küzdelmet illetően, ami a hatékony és eredményes költségvetési politika sarokköve;
54. hangsúlyozza, hogy az eredményes és kiváló minőségű fejlesztésisegély-végrehajtás külön erőfeszítéseket igényel az adományozók koordinációja és az irányítási szabályok tekintetében; meggyőződése, hogy ha kezelnék az európai fejlesztési segélyezés pénzügyi és politikai következményekkel is járó kudarokat okozó széttöredezettőségét, az jelentős, a tagállamok számára akár évi 6 milliárd EUR-ra becsült eredményességjavulást, egyidejűleg pedig a partnerország közigazgatása munkájának megkönnyítését eredményezné;
55. emlékeztet arra, hogy a millenniumi fejlesztési célok 2015-ig történő eléréséhez 300 milliárd amerikai dollárra lesz szükség; sajnálja, hogy a fejlett nemzetek többsége a 2010 szeptemberében megtartott, a millenniumi fejlesztési célokról szóló magas szintű ENSZ csúcstalálkozón tett közelmúltbeli nyilatkozata ellenére még nem tett eleget 2005-ös, a fejlesztési segély növelésére vonatkozó kötelezettségvállalásának, és

rámutat, hogy sokkalta összehangoltabb erőfeszítésekre van szükség; hangsúlyozza annak elfogadhatatlan voltát, hogy az innovatív finanszírozási mechanizmusok esetleg úgy tűnjenek fel, mintha azok egyes országokat a hivatalos fejlesztési segélyről (ODA) való lemondásra ösztönöznének; hangsúlyozza, hogy a hivatalos fejlesztési segéllyel kapcsolatos kötelezettségvállalásokat és az innovatív finanszírozási mechanizmusokat alapvető fontosságú és kiegészítő elemnek kell tekinteni a szegénység elleni küzdelemben;

56. hangsúlyozza, hogy az innovatív finanszírozási rendszerek állami felügyelete és átláthatósága e rendszerek bevezetésének elengedhetetlen feltétele, melybe beépülnek a közelmúltban bekövetkezett pénzügyi és élelmiszerválságból levont tanulságok;
57. hangsúlyozza, hogy sürgős szükség van a helyi piacokon a jóléletteremtő intézkedések uniós koordinációjának javítására, és hogy az innovatív fejlesztésfinanszírozás előmozdítása során nem kerülhet előtérbe csupán az adók növelése, hanem annak új utak feltárására is kell irányulnia, többek között a belföldi bevételek fokozására, ami a legjobban a tulajdonjogok elismerése és védelme, a földek feltérképezése és a fejlődő országok üzleti és beruházási környezetének javítása révén valósítható meg;
58. emlékeztet arra, hogy a fejlődő országokat és különösen Fekete-Afrikát sújtó főbb fertőző betegségek – az AIDS, a tuberkulózis és a malária – komoly akadályt jelentenek a millenniumi fejlesztési célok megvalósítása előtt; ezzel összefüggésben emlékeztet arra, hogy a repülőjegyekre kivetett szolidaritási hozzájárulás jelentős pénzügyi eszköz az egészségügyi problémák kezelése terén, amely eszközt tovább kell fejleszteni; felhívja különösen a Bizottságot, hogy a globális egészségügy kérdésének kezelése és a gyógyszerekhez való hozzáférés szegény országokban való megkönnyítése céljából vizsgálja meg további finanszírozási mechanizmusok lehetőségét;
59. rámutat, hogy az éghajlatváltozás különösen a fejlődő országokat fogja érinteni, továbbá úgy véli, hogy az éghajlatváltozás következményeinek enyhítését és az energiaszegénység csökkentését célzó intézkedések finanszírozása hozzá fog járulni a millenniumi fejlesztési célok eléréséhez;
60. üdvözli, hogy a millenniumi fejlesztési célokról rendezett ENSZ-csúcsértekezlet 2010. szeptember 22-én elfogadott zárónyilatkozata első ízben hivatkozik kifejezetten az innovatív finanszírozásnak a millenniumi fejlesztési célok teljesítésében betöltött szerepére;
61. hangsúlyozza, hogy az innovatív finanszírozási mechanizmusok – különösen az UNITAID nemzetközi gyógyszervásárlási mechanizmus, a nemzetközi védőoltási pénzügyi mechanizmus (IFFIm) és a pneumococcus fertőzések elleni vakcinákra vonatkozó előzetes piaci kötelezettségvállalás (AMC) – eddig sikeresnek bizonyultak, mivel ezeken belül több mint 2 milliárd dollár gyűlt össze; megállapítja, hogy más innovatív finanszírozási mechanizmusok – például adósságcsökkentés környezetvédelmi vagy egészségvédelmi ellentételezés fejében és a bunkerolajadók – szintén hatékonyak bizonyultak;
62. emlékeztet arra, hogy a millenniumi fejlesztési célokról szóló, 2010. szeptemberi ENSZ-csúcsértekezleten számos európai állam- vagy kormányfő határozott támogatásáról biztosította a pénzügyi tranzakciókra kivetendő adó végrehajtását, és

eltökélt fellépést vár tőlük e kötelezettségvállalás teljesítésére;

63. felhívja a tagállamokat, hogy amennyiben még nem tették meg, csatlakozzanak az innovatív finanszírozási mechanizmussal foglalkozó, 2006-ban létrehozott kísérleti csoporthoz és vegyenek részt valamennyi meglévő mechanizmusban, ideértve a repülőjegyekre kivetett szolidaritási hozzájárulást is;
64. sürgeti a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot az innovatív fejlesztésfinanszírozási mechanizmusok európai szintű végrehajtására;
65. felhívja az intézményeket és a tagállamok kormányait, hogy amint azt az Élelmezési Világprogram javasolta, vizsgálják meg alaposan egy globális szerencsejáték létrehozásának lehetőségét az éhezés leküzdését célzó intézkedéseknek az Élelmezési Projekt mentén való finanszírozása céljából;
66. úgy véli, hogy a hivatalos fejlesztési segély nem lesz képes a szegénység felszámolására, amennyiben a G20-ak, az EU és a pénzügyi intézmények nem foglalnak határozottan állást a kedvezményezett országok korrump közigazgatásával szemben; hangsúlyozza ezért, hogy az EU által a fejlődő országok adóhatóságainak, valamint igazságügyi és korrupcióellenes hivatalainak megerősítéséhez nyújtott segítséget korszerűsíteni kell; sürgeti az EU tagállamait, hogy lépjenek fel a joghatóságukon belüli székhellyel rendelkező, ám a fejlődő országokban tevékenykedő társaságok által elkövetett vesztegetések ellen;
67. emlékeztet rá, hogy becslések szerint évente mintegy 800 milliárd euró, azaz a hivatalos fejlesztéstámogatás tízszerese tűnik el a fejlődő országokban tiltott gyakorlatok, pl. jogellenes tőkeáramlás és adókikerülés révén, aminek a megakadályozása és csökkentése döntő fontosságúnak bizonyulhat a millenniumi fejlesztési célok elérése szempontjából; sürgeti az EU-t és tagállamait, hogy az adóparadicsomok, a korrupció és a káros adózási struktúrák elleni küzdelem kérdését valamennyi nemzetközi fórumon kiemelten kezeljék, hogy ezáltal lehetővé tegyék a fejlődő országok számára hazai bevételeik növelését;
68. emlékeztet a G20-ak arra vonatkozó kollektív felelősségére, hogy mérsékeljék a válság fejlődő országokra gyakorolt hatásait, amely országokat a válság közvetett hatásai súlyosan érintették;
69. annak érdekében, hogy a hivatalos fejlesztési támogatás terén átláthatóság valósuljon meg, sürgeti az elszámoltathatóság előmozdítását a nemzeti ellenőrző mechanizmusok és a segélyek parlamenti ellenőrzésének megerősítése révén; felhívja az EU-t és a G20-akat, hogy hajtsák végre az adóparadicsomokkal és az adótitokkal szembeni szigorúbban fellépést célzó programjukat, és segítsék elő az országokénti jelentéstételt;
70. felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy mozdítsák elő az alábbi innovatív fejlesztésfinanszírozási eszközök végrehajtását: a nemzetközi pénzügyi tranzakciókra kivetett adó, a közlekedési illetékek, az illegális tőkeáramlás elleni küzdelem és az átutalási költségek csökkentése vagy enyhítése;
71. megállapítja, hogy a gazdasági és pénzügyi válság számos fejlődő országot újabb adósságválságba kerget majd, és felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy

tegyenek újabb erőfeszítéseket a fejlődő országok adósságterheinek enyhítésére;

72. emlékeztet arra, hogy a fejlődő országok rendelkeznek a legkevesebb eszközzel az éghajlatváltozás kezelésére, és általában véve valószínűleg ezen országok e jelenség fő áldozatai; sürgeti az EU Koppenhágai Megállapodásban és az éghajlatváltozás elleni globális szövetséggel összefüggésben tett pénzügyi ígéretének végrehajtását; sürgeti az EU-t, hogy vállaljon vezető szerepet az iparosodott országok azon közös kezdeményezéseit illetően, amelyek célja a harmadik világ fejlődésének elősegítéséhez való jelentősebb és egyedi célokhoz jobban kötődő hozzájárulás, amely történeti felelősségük;

o

o o

73. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást az Európai Parlament Politikai Kihívások Bizottságának, a Bizottságnak, az Európai Tanácsnak, az EBB-nek, az EKB-nek, az IMF-nek, és AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlésnek.